

Teza: obowiązek doskonalenia zawodowego – wymiar kary

Kolejne postępowanie dyscyplinarne wobec radcy prawnego za nie wypełnienie obowiązku doskonalenia zawodowego (brak jakichkolwiek punktów szkoleniowych) uzasadnia zastosowanie surowej kary pieniężnej w wysokości 4200 zł.

WO-164/19

ORZECZENIE

z dnia 20 listopada 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Magdalena Śniegula

SWSD Wojciech Płóciennik/sprawozdawca

Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2019 roku na rozprawie

sprawy radcy prawnego J. M.

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 14 ust.1 i 2 art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z §7 i §11 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Toruniu z dnia 22 lutego 2019 r. sygn. akt OSD 5/2019

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;

2.

zasądza od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200,00 zł.

Uzasadnienie

W dniu 31 grudnia 2018 roku Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Toruniu skierował wniosek o ukaranie przeciwko r. pr. J. M. (TR – 377) wobec niewypełniania przez niego obowiązku doskonalenia zawodowego tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych z zw. z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Orzeczeniem z dnia 22 lutego 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Toruniu orzekł, że:

1.

Uznaje obwinionego radcę prawnego J. M. (TR- 377) za winnego tego, że nie wypełnił obowiązku szkolenia zawodowego określonego uchwałą Nr 103/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzeni tego obowiązku oraz nie uzyskał 40 wymaganych punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym 01.01.2015 r. – 31.12.2017 r., uzyskując w wyżej wskazanym okresie o punktów szkoleniowych tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza mu karę pieniężną w wysokości dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego tj. 4200,00 zł (słownie cztery tysiące dwieście złotych), wskazując, iż w 2018 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 2100,00 zł (słownie dwa tysiące sto złotych 00/100);

2.

Kosztami postępowania na podstawie art. 60 pkt 9 b i art. 70⁶ ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2016 r, poz.233) w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 k.p.k. w łącznej wysokości 500, 00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Toruniu obciąża obwinionego J. M..

W uzasadnieniu OSD wskazał, że Obwiniony J. M. przyznał się do zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego. Jednocześnie OSD wskazał, że obwiniony popełnił przewinienie dyscyplinarne umyślnie z pełną rozumą i premedytacją. Był świadomy, że swoim zachowaniem może zrealizować znamiona czynu zabronionego. Zdawał sobie sprawę jakie konsekwencje rodzi niewywiązanie się z obowiązku uzyskania 40 pkt przewidzianych Regulaminem. Nadto obwiniony wskazywał na krytyczny stosunek do wypełnienia ciężącego na nim obowiązku szkolenia zawodowego.

Uzasadniając zasądzoną karę OSD wskazał, że jest ona odpowiednia i wystarczająca dla osiągnięcia wobec obwinionego celów kary, Jest karą adekwatną do wagi przypisanego czynu i wystarczająco dolegliwą. Jednocześnie Sąd wskazał, że nie znalazł przesłanek łagodzących, podyktowanych trudną sytuacją osobistą obwinionego. OSD wskazał, iż pomimo podeszłego wieku – 76 lat, obwiniony jest osobą zdrową, aktywną, uczestniczącą w szeregu imprezach rekreacyjno – turystycznych, które wymagają znaczącego wysiłku fizycznego jak również znaczącego stanu majątkowego. W uzasadnieniu OSD podkreślono, że w stosunku do obwinionego w roku 2013, było już prowadzone postępowanie przez Rzecznika Dyscyplinarnego za identyczne przewinienie, które to jak wynika z akt niniejszej sprawy nie wpłynęło pozytywnie na postawę obwinionego w zakresie wypełnienia obowiązku szkolenia zawodowego.

Od powyższego orzeczenia w dniu 17 czerwca 2019 r. odwołanie wniósł obwiniony, zarzucając orzeczeniu błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz niewspółmierną wysokość orzeczonej kary do dokonanego przewinienia i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania z powodu znikomej szkodliwości przewinienia. W uzasadnieniu obwiniony podniósł, że ma ukończone 77 lat, uzyskuje miesięczny dochód w kwocie 1 660, 00 zł. Jednocześnie obwiniony wskazał, że pomimo, iż w przeszłości popełnił takie samo przewinienie to 3 czerwca 2013 roku postępowanie przeciwko niemu zostało umorzone z powodu znikomej szkodliwości popełnionego przewinienia. Obwiniony wskazał, że na tej podstawie uznał, iż uczestniczenie w szkoleniach w dalszych latach jest w prawdzie przewinieniem ale przewinieniem mniejszej wagi, które nie daje podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Nadto obwiniony podniósł, że mimo obszernej oferty szkoleń okręgowej Izby Radców Prawnych w Toruniu nie znalazł tematów zbieżnych z zakresem prowadzonych przez siebie usług prawnych. Jednocześnie radca prawny J. M. wskazał, że wysokość zasądzonej kary jest rażąco wygórowana i nawet Rzecznik Dyscyplinarny formułując swój wniosek o karę domagał się kary niższej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył co następuje.

Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

WSD wskazuje, że wina obwinionego nie budzi wątpliwości. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza popełnienie przez obwinionego zarzucanego mu czynu. W tym miejscu podkreślić należy, że obwiniony miał pełną świadomość, iż jego postępowanie wyczerpuje znamiona przewinienia określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych z zw. z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Podkreślić należy, że w stosunku do obwinionego prowadzone już było w 2013r. postępowanie dyscyplinarne, w zakresie którego potwierdzono, że nie wypełnia on obowiązku uzyskania 40 pkt szkoleniowych. Tym samym niniejsze postępowanie jest kolejnym postępowaniem w przedmiocie naruszenia obowiązku szkolenia zawodowego, co do którego to obwiniony miał pełną świadomość, Jednocześnie Obwiniony wiedział, że naruszenie obowiązku prowadzi do naruszenia w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych z zw. z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W tym miejscu wskazać należy, że linia obrony obwinionego, który wskazuje na znikomą społeczną szkodliwość czynu jako przesłankę umorzenia postępowania w roku 2013, nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Za dalece negatywne bowiem, należy uznać zachowanie obwinionego, który wiedząc o obowiązku szkolenia i uzyskania 40 pkt szkoleniowych, zlekceważył ten obowiązek i nie podjął żadnych czynności celem jego wypełnienia. W tym miejscu wskazać należy, że nie istniały żadne obiektywne przeszkody, które mogłyby utrudniać obwinionemu wypełnienie nałożonego na niego obowiązku. Obwiniony jest radcą prawnym aktywnym zawodowo, prowadzi szereg usług pranych, które to wiążą się z koniecznością przemieszczania się. Pomimo zaawansowanego wieku, jak sam wskazuje, jest również osobą aktywną w zakresie rekreacji i turystyki. Obwiniony jeździ na nartach, podróżuje zarówno samolotem jak i samochodem pokonując duże odległości, które to nie stanowią dla niego problemu. Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że pomimo dobrego stanu zdrowia, pełnej świadomości co do ciężących na obwinionym obowiązków w zakresie szkoleń, obwiniony nie przedsięwziął żadnych czynności, które to stanowiłyby o próbie wypełnienia obowiązków szkoleniowych.

Odnosząc się do kary zasądzonej przez OSD w Toruniu podzielić należy pogląd, że jest ona słuszna i sprawiedliwa. Wskazać należy, iż zachowanie obwinionego należy traktować jako powrót do przewinienia, które już w przeszłości popełnił. Pomimo tego, że obwiniony miał świadomość o naganności swojego postępowania nie wyciągnął wniosków na przyszłość. Jego motywacja i sposób zachowania wskazują na lekceważenie ciężącego obowiązku. Na wymierzenie obwinionemu zasądzonej kary nie mają wpływu żadne okoliczności łagodzące. Tym samym uznać należy, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy obwinionego i spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do radcy prawnego.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz §3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.